pentru el, aidoma aceleia care se petrece-n vis?

De aceea românul, care este un atât de teribil oponent pe tărâmul ideilor şi al posibilităţilor, este nespus de concesiv cu faptele. Sentimentul care-l animă faţă de ele e acela că, în fond, ele nu au mare importanţă! Că sunt „încercări" ce-i stau în cale, ori poate „ispite" sau „vămi"; dar nu realităţi de neînfrânt, pe care să fie nevoit a le lua în seamă ca atare.

E poate aci una din pricinele pentru care e atât de greu să ai, în România, o statistică exactă. Nu metodele folosite sunt de vină, ci lipsa de respect faţă de faptă, împrejurarea că evenimentul de numărat nu are consistenţă în mintea celui ce-l constată!

Prea cunoscută – şi fără nevoie să insist – este, de asemeni, trebuinţa românului de a reclama, de a se plânge. La fel, tendinţa lui de a nu considera niciodată un lucru definitiv judecat în defavoarea lui şi de a relua procesele de la capăt, ori de câte ori împrejurările par a-i deschide o nouă perspectivă de câştig! Dar tot atât de cunoscută e tendinţa lui de a face concesii şi de a se mulţumi, pentru moment, cu ori-